

Jeg tror, det har stor Betydning, ikke alene for denne Lov naturligvis, men for alle Love, at de er vedtagne med et stort Flertal i begge Rigsdagens Ting. Det er meget lettere at faa Folk til at forstaa dem og til at finde sig i det, som maaske for en eller anden synes at være Forbud eller Paabud, naar det er vedtaget med alle Stemmer herinde fra, og jeg tror, at dersom den højtærede Minister havde fulgt det Forslag, der forelaa fra Flertallet i Ædruelighedskommissionen, vilde det have haft en noget lettere Gang igennem Tingene. Jeg mener at kunne sige, at vi alle ønsker at fremme Ædrueligheden og Ædruelighedsarbejdet, og denne Lov skulde jo ogsaa være et Led i disse Bestræbelser. Det vil derfor forstaaes, at jeg stiller mig nærmest paa Ædruelighedskommissionens Flertals Standpunkt, det er forstaaeligt allerede af den Grund, at jeg selv hører til dette Flertal.

Det er blevet hævdet, at Forslaget betyder ikke et Forbud, og det mener jeg ogsaa; det er ikke et Forbud, men jeg synes alligevel, der er noget deri, der tenderer — som det blev sagt i Folketinget —, der sigter lidt i den Retning. Jeg er ikke Forbudstilhænger, i alt Fald da ikke paa nærværende Tidspunkt. Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke forstaa, at Folk finder Behag i at sidde og drikke Snaps og Whisky o. s. v., men derfor synes jeg ikke, jeg kan gaa med til at forbyde andre det. Det er dog faktisk for nogles Vedkommende et Nydelsesmiddel, og vi ønsker jo ikke at afskaffe alle Nydelsesmidler. Jeg kan heller ikke forstaa, at Folk kan sidde og sutte paa en Pipe og en Cigar, for mig er det ingen Nydelse, men jeg synes dog ikke, jeg kunde finde paa at forbyde Folk at ryge af den Grund. Der er nogle, som vil hævde, at vi spiser alt for meget herhjemme, spiser mere, end det er gavnligt baade for vort Legeme og vor Pengepung; og det er jo videnskabeligt bevist, at vi kan leve af Vand og Kartofler. Der skal i Kartofler være en Masse Kalorier, og af disse Kalorier skulde vi kunne faa Føde nok. I disse vanskelige Valutatider vilde det være rart, om vi kunde faa en lille Lov om, at vi skulde nøjes med Kartofler; vi kunde faa god Brug for de mange Penge, der derved kunde spares; og især efter at vi har set de nye Pristal, hvorefter vi skal af med 20—25 Mill. Kr. til Statstjenestemændene alene, kunde det være rart at spare noget. Naar jeg kommer maaske lidt vel langt ud; det kommer ikke Sagen ved, kunde man sige, men jeg vil kun

hævde, at naar man begynder paa Forbud, ved man ærlig talt ikke rigtig, hvor langt man kommer hen. Jeg tror i det hele ikke, man forbedrer Folk saa forfærdelig meget ved at omgærde dem med Forbud og Paabud. Men naar paa den anden Side visse Folk har villet hævde, at dette er en Indgriben i den personlige Frihed, giver jeg ikke saa meget for den Tale. Selvfølgelig er det et Indgreb i den personlige Frihed, men snart sagt alle de Love, vi giver, er jo Indgreb i den personlige Frihed, og det bliver altsaa en Skønssag, hvor langt man tør gaa i Retning af at gribe ind i den personlige Frihed. Mange af den Slags Forbud og Paabud er ubehagelige, men i mange Tilfælde er de alligevel nødvendige.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale nogle Enkeltheder — det skal ikke blive saa forfærdelig mange —, og jeg vil da nærmest omtale de Enkeltheder, hvor Lovforslaget afviger fra Kommissionsflertallets Forslag. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at dette Forslag bygger paa Loven af 1912, og det er rigtigt nok. Vi har søgt paa flere Steder at skærpe Bestemmelserne i Loven af 1912 og give nogle skærpede Regler for dem, der maa overtage Beværtninger og Gæstgiverier, og for dem, der skal fungere som Betjening — ogsaa gennem Vedtægterne give skærpede Regler angaaende Boligforholdene for at fremme, som der staar i § 8, Sædeligheden, Ædrueligheden og Sundheden.

Den første Paragraf, som jeg vil nævne, er § 10. Der er der indført den Bestemmelse, at Bevillinger fremtidig kun skal gælde for 5 Aar. Denne Bestemmelse har været meget omstridt, og jeg mener, at der kan gøres mange og vægtige Indvendinger mod den; men jeg er nu gaaet med til og kan fremdeles gaa med til den, fordi det faktiske er, at i de fleste Kommuner har man i Forvejen gennem Vedtægter fastsat en Bevillingsperiode paa 5 Aar. Jeg kan imidlertid nok se, at denne Bestemmelse undertiden kan ramme Indehaverne af Bevillingerne ret haardt, og jeg har derfor tiltraadt den Bestemmelse, som findes i Kommissionsbetænkningens § 43, hvorefter der skal gives Erstatning, naar Bevillingen ikke forlænges. Det hedder her: „I Anledning af Ikke-Fornyelse kan Erstatningen ikke overstige de ved Etablering, Overtagelse og Udvidelse af Forretningen medgaaede Udgifter med Fradrag af, hvad der maatte være indtjent udover passende Vederlag for Arbejde og